

Csalánkoszorú

Volt egyszer egy ház, amelynek a kapuját csalánkoszorú ékesítette, ameddig csak virított a kertek alján ez a szúrom-bököm gyom. Itt-ott díszelgett a koszorúban pár szép pirosra érett csipkebogyó. Aki arra járt, csodálkozott ezen a furcsa szokáson. Sokan bementek, hogy megtudják, miért ilyen nem mindennapi dísz akasztott kapujára az ott élő család. Én is így tudtam meg ezt a kedves történetet.

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szegény ember. Volt egy kedves, szép szemű felesége és töméntelen sok gyereke. Eddig rendben is volna, de a sok gyerek között nem akadt egyetlen egy lány sem. Pedig nagyon szerettek volna legalább egyet, hogy legyen, aki segít a szegény asszonynak. A sok fiú körül nagyon sok volt a munka. Nemcsak a mosás, vasalás, varrás, hanem az is nehezítette az anyjuk életét, hogy nagyon rakoncátlanok voltak. Folyton civakodtak, rosszkodtak. Nem lehetett őket kordában tartani.

Egyszer aztán úgy döntöttek, hogy kérni fogják Istent, adjon nekik egy leánygyermeket. Úgy is tettek. Letérdeltek egy szép estén, és elmondták Istennek szívük óhaját.

Hamarosan született egy aranyos kislányuk. Mindannyian nagyon boldogok voltak. Az ördögnek azonban nem tetszett a nagy boldogság, valamit ügyeskedett a lányka körül, hogy mit, nem tudom, de a kislány nem tudott sem menni, sem a kezével nem tudott semmit csinálni. Béna lett.

Talán ezért, talán másért, de az egész család nagyon szerette a kislányt. A fiúk mindent megtettek érte. Gondozták, ápolták. Beosztották egymás között a teendőket. Ki fürdette, ki etette, ki tisztába tette. Mindig volt valaki, aki vigyázott rá. A lányka szépen növekedett ebben a nagy szeretetben. Ő is nagyon szerette testvéreit. Ha civakodás támadt, szép szóval kérlelte őket, és már szent volt a béke. Akinek nem ment jól a tanulás, annak segített. Édesanyjának gyakran énekelt, hogy jókedvre derítse.

Az ördögnek egyáltalán nem tetszett ez a nagy békesség és boldogság. Addig-addig törte a fejét, míg kitalálta, mit tegyen. Egy éjjel ráfűjt a lányra valami port, és az súlyosan megbetegedett.

Hiába hívtak orvost, hiába etették mindenféle gyógyszerrel, semmi nem használt. A családnak minden pénze a lány gyógyítására ment. A fiúk elmentek dolgozni, hogy ki tudják fizetni az orvosokat és a sok hiábavaló orvosságot.

Ekkor kopogtatott be a házukba az ördög, gazdag kereskedőnek öltözve, emberi ábrázattal. Amikor meglátta a lányt az ágyban, megkérdezte, mi baja. Mivel senki nem ismerte fel, így bizalommal elmeséltek neki mindent. Erre az ördög felajánlotta, hogy elviszi a beteget az ő hazájába, ahol lakik egy csodadoktor, aki mindenkét meg tud gyógyítani. Az útiköltséget is ő fizeti, nem kell a családnak semmit tennie, csak készítsék el a kislányt az útra.

A szegény emberek nehezen, de belementek a dologba, hiszen lányuk egészsége mindennél fontosabb volt. A kereskedő még pénzt is adott a házaspárnak, hogy ki tudják fizetni a sok adósságot.

A fiúk éppen dolgozni voltak, de amikor hazajöttek, és megtudták, mi történt, nagyon elszomorodtak. Azt mondták szüleiknek, hogy a húguk nélkül nem igazán élet az életük, ezért elmennek, megkeresik. Megszolgálják a gyógyítását, és majd együtt hazajönnek, amikor már haza lehet hozni.

Igen ám, de merre induljanak? Úgy döntöttek, hogy négyfelé válnak, és minden égtáj felé egy-egy csapat indul.

Az ördögkereskedő észak felé ment a lánnyal, ahol hat hónapig nem süt a nap. Megölni nem merte, azt gondolta, hogy napfény és szeretet nélkül úgy is hamarosan meghal. Azok a fiúk, akik északra indultak, hamar a nyomára bukkantak az utazóknak, mert sokan felfigyeltek a béna lányra, és útbaigazították a testvéreket.

A házra is hamar ráakadtak. Szerencsére az ördög nem volt otthon. A lány nagyon megörült testvéreinek, s elpanaszolta, ki tartja fogva. Először nem tudták, hogyan mentés ki testvérüket úgy, hogy az ördög utol ne érje őket. Aztán kitalálták, hogyan csapják be ökelmét: felpakoltak a padlásra sok ennivalót, takarót s végül a húgukat. Ők pedig elindultak egy nyugati irányba vezető úton. Útközben sok holmit elpothyogattak: a lány kendőjét, cipőjét, az egyik fiú kalapját. Aztán vissza-

tértek, és elbújtak a padlásra mindannyian.

Amikor az ördög megérkezett, látta, hogy a lánynak hült helye. Kiszaladt, s meglátta a kendőt, kicsit arrébb a cipőjét. Gondolta: biztosan a testvérek jöttek el, és csak erre mehettek, semmi kétség. Sietükben vesztették el ezeket. Gyorsan elindult hát arrafelé, amerre találta a kendőt és a cipőt. A padlás ablakából mindent láttak. Ahogy eltűnt az ördög az úton, gyorsan lejöttek, és útnak indultak a helyes irányba.

Volt nagy öröm otthon. A többiek már rég otthon voltak, mert hamar kiderült, hogy ők rossz irányba indultak. Egy idő múlva az egyik fiúnak az a gondolata támadt, hogy ha összefognak, biztosan sikerül meggyógyítani beteg testvérüket. Az ötletnek mindenki megörült. A lány azt mondta nekik: mindenki írjon fel egy gyógynövénynevet, és amelyik a legtöbb cédulán szerepel, az lesz az ő orvossága. Így is tettek. Az eredmény azonban nagyon elkeserítette őket, mert csak két növényt találtak a papírokon, csalánt és csipkebogyót. Mindkettő ugyanannyi szavazatot kapott. A lány mosolyogva mondta, hogy akkor mindkettőt használni kell! No, ment, ki merre látott, csalánt, csipkebogyót szedni.

Ebben fürdették, ezzel itatták, ezzel mosták kezét-lábát, de még a haját is. A csipkebogyóból lekvárt készítettek, szörpöt, teát. A levegőben állandóan finom csipkebogyóillat terjengett.

A Jó Istennek nagyon tetszett ez a nagy szeretet. Elhatározta, hogy ő is csatlakozik a gyógyítók sorához, így aztán szép lassan épülni kezdett a lányka. Nemcsak a betegségéből, hanem a bénaságából is. Megtanult járni, játszani, kezét-lábát használni. Olyan ügyes lett, mintha sohasem lett volna béna.

A család persze azt hitte, hogy ez mind a csalánnak és a csipkebogyónak köszönhető. A Jó Isten nem árulta el magát, mint ahogy nem is szokta, bármennyi jót tesz.

Azóta lóg azon a kapun csalánkoszorú, csipkebogyóval színesítve. Mindig friss, üde zöld csalánból. Nem is olyan csúnya.